

ЧУШКА

Всичко започна от една недоядена люта чушка. Стоеше си тя в солницата – дръжчица свита и изсъхнала и малко зелено остатъче със семенца вътре.

Студентът хапна последния залък хляб и трошиците сирене и тогава видя чушчицата. „Ще я изям” – рече си, защото внезапно му се прияде люта чушчица със сиренце. И я хапна цялата.

Беше го домързяло да иде да обядва в мензата. Реши да излезе. Вече на двора на старата къща, отзад, при миришещите на влага и студ храсти усети, че в устата му залютя. Ама много! Тази чушчица лютеше ужасно! Знаеше от опит, че лютото се потушава с обилно посолена хапка хляб, но хляб вече нямаше.

Тогава се сети за Кльошавата. Тя бе колежка-първокурсничка и живееше в полусутерена. Слезе припряно по влажните стъпала и почука на остъклената врата. Като не му отвориха, влезе в антрето, където зъзнеха няколко мушкати. Вратата към стаята се отвори и на прага застана Кльошавата. Бе в синкав домашен пенъор с тясно, дълго до пъпа деколте.

Като го видя, скри едната ръка зад гърба си, а с другата едва-едва загърна деколтето. Загледа го очаквателно.

Бе височко, стройно момиче с дълги, хубави ръце. Лицето ѝ бе някак ъгловато, с издадена малко напред уста, което ѝ придаваше лаком вид.

Лаком за целуване.

- Кажете... - рече тя и Студента видя, че има хубави зъби.

- Бихте ли ми услужили с парченце хляб, че една чушка...

Тя извади ръката, която криеше зад гърба си, и той видя в нея крайщник хляб. Едва тогава забеляза, че Кльошавата дъвчеше. Бавно и нехайно.

Той взе подаденото му крайче, отчупи хапка, после помоли за сол. Стояха на прага.

- Влезте – каза момичето.

Влезе.

Стаята бе широчка, малко полутъмна, заради разположените почти до тавана прозорчета, закрити с бели тюлени перденца.

- Май ти изядох хляба – рече Студента. – Не си ли на стола днес?

- Изгубих си купона.

Той спря да дъвчи и се замисли. Бръкна в джоба и извади купона си.

- Този ли е?

- Къде го намерихте?

- Отвън на плочника.

Тя погледна стенния часовник и каза:

- Има още половин час, иначе купонът ще изгори.

- Ами хайде да изтичаме до стола!

Седеше срещу момичето и гледаше как се храни. Тя знаеше, че я гледа и дъвчеше бавно и съсредоточено. Когато свършиха, той рече:

- Искаш ли да изпием по едно кафе някъде? - Бе почти сигурен, че вече е влюбен.

- Не съм подходящо облечена. Да идем при мен, ще направя кафе.

Седяха пред малките чашки и отпиваха.

- Защо живееш сама?
- Не обичам съквартирантки.

Той я загледа с нарастващо любопитство. Беше хубава – определено бе хубава, с някаква странна, остра хубост, която сякаш идваше от ъгловатите ѝ рамене и изпъкналите скули. Очите ѝ бяха сиви и продълговати. Като на дива котка.

Протегна ръка и докосна пръстите ѝ. Бяха дълги и елегантни и това го удиви.

- Като малка свирех на пиано – обясни тя.
- Ти да не страдаш от анорексия? – попита глупаво. – Защо си толкова слаба?
- Не съм. Така се харесвам. Като малка бях дебеланка.

Замълчаха. Той улови погледа ѝ; в него проблесна пламъче.

- Искаш ли да се любим?

Студентът се стъписа. Това малко старомодно предложение значеше само едно: да правят секс.

- Защо не? – рече колебливо.
- Само ще се преоблека – рече тя.

Студентът седеше на стола и си мислеше: „Откъде ми дойде това щастие?”

След минута тя се върна – беше в тъмносин сатенен халат.

„Nights in white satin”... - зазвуча в съзнанието му. Само дето не бе нощ и сатенът не бе бял.

Тя развърза коланчето и халатът се отвори.

Студентът гледеше невярващ. Уж кльощавата ѝ фигура бе шеметно красива! Релефна.

- Невероятна си!

Тя се усмихна, после свали халата от раменете си.

Беше крехка и гъвкава. Като лоза. Докато проникваше в нея се удиви на топлата ѝ мекота. Не можеше да повярва, че обладава това прекрасно създание.

Почувства, че ще изригне.

- По-бавно – промълви тя.

Студентът забави. „Вие, младото поколение – спомни си той думите на чичо си, – не знаете да чукате. Чукането трябва да е бавно и дълбоко – като оранта.” Чичо му бе тракторист.

Въпреки това знаеше, че няма да може да се сдържи. Мисълта, че някъде в нея една яйцеклетка очаква да бъде оплодена, го влудяваше и караше цялото му същество да излезе навън.

- По-бавно – отново прошепна тя.
- Не мога – простена той и изригна.

Тя поде екстаза му и се сгърчи в страстен спазъм. Сграбчи го с ръце и бедра и го всмука.

Лежаха на дивана голи и задъхани.

На вратата се почука. Тя погледна часовника на стената.

- Сигурно е Павел.
- Кой е Павел?
- Колега от трети курс.
- Какво иска? Да не ти е гадже?
- Не. Иска да ме рисува.
- Ще ида да го разкарам.

- Недей. Плаща ми по двайсет лева. С това се издържам.
- Само това ли иска?
- Той е гей... Ще ида да се оправя. Не го гони!
- Студентът стана, надяна слиповете си и отвори вратата.
- Ружа търся. Имаме договорка. – Той загледа голото му тяло с изпъкващ през слиповете набъбнал член.
- Не става. Вече взема по петдесетак.
- Тя каза двайсет.
- Вече не. Има си импресарио.
- Добре, петдесет, но... ако ми позирате и вие. Имате хубаво тяло – рече.
- Ти наистина ли си гей?
- Откъде да знам. Така казвам на моделите, за да бъдат по-спокойни. Но мъжкото тяло ми харесва...
- Мъжкото тяло не е красиво. Само женското...
- Макс е казал, че и мъжкото. Ще го учите в трети курс. Ти чукаш ли я?
- Не е твоя работа.
- Тя е свършена...
- Влизай. Първо парите!
- Ружа стоеше сред стаята гола, стройна и красива. Слабото ѝ тяло странно контрастираше на мрачната обстановка.
- Ти застани до нея и я гледай – рече Павел. – Гледай я – тя го заслужава!

Вечерта Студента подаде на Кльошавата двайсет лева и снопче купони за стола.

- Това е храната ти до края на месеца. Недей да гладуваш. Баща ти не ти ли праща?
- Той е миньор, а закрили мината.
- И сега?
- Три пъти открива в гаража капанче и три пъти фалира. Изпива всичко.
- А майка ти?
- Получава малко.
- Няма повече да позираш за по-малко от петдесет. Ако някой опита, пращай го при мене.
- Защо го правиш?
- Харесваш ми – рече.
- Аз съм най-обикновено момиче...
- И много красиво. Най-красивото.
- Не съм красива.
- Остави на мен да преценя.

Тя се усмихна и отново му се прищя да я има. Любиха се дълго.

На курсовата изложба Павел бе представил графиката си с тях двамата.

- Луд ли си? Показал си лицето й!
- Прекрасно е...
- Обърни го настрани! Иначе ще я скъсам!
- Няма време. Ще преместя тебе малко напред – ще я закриеш донякъде.

- И с този еректирал член ще се навра направо в нея. Защо си ме нарисувал възбуден? И с такъв голям член...
- Виж колко е хубав! Макс е казал, че няма нищо по-красиво от еректирал мъжки уд.
- Този твой Макс ще е перверзник като тебе.

На изложбата професорът мина покрай рисунката, погледна я и промърмори:

- Порнография.

А на себе си рече: „Ама е толкова хубава!”

27.08.2008 г.